



Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Calvinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

4. Stabit autem: potens est enim Deus statuere illum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

tale vnumquodque denominetur ac censeatur, qualem sibi finē præfixum habuit. Hinc

1. Cor. 13. Apostolus roties monet *vt omnia ad edificati-*
 16. *nem, omnia ad Dei gloriam fiant.* Tot ergo mo-
 1. Cor. 10. *dis plenitudo legis est dilectio; & qui diligit proxi-*
 31. *mum (idem quippe & Deum diligit) totam le-*
gem impleuit: sanè quatenus eam in hac vita
impleri necesse est.

CAP. XIII.

4. *Stabit autem: Potens est enim Deus statueré illum.*

Cal. dnali
 en cordis
 & lingue.

Versipellis Calvinus paucis in hunc locum verbis duplici corde, & lingua utitur, volens & suis hæresibus consentaneum aliquid dicere, & apertam tamen ac liquidam veritatem non aspernari videri. Quod (inquit) Apostolus argumentatur à Dei potentia, non simpliciter id facit, ac si diceret posse id Deum facere si vellet, sed connectit Dei voluntatem cum potentia, more Scriptura. Hæc suis placitis consequenter Calvinus dixit. Quum enim certitudinem gratiæ perpetuam in omnibus semel per fidem iustificatis, & vnicam electorum fidem indelebilem ponat; perseverantiam in eisdem docere Apostolum vult, non quam Deus operari potest si velit, sed quam infallibiliter operabitur de facto; quia Dei voluntas cum sua potentia semper coniuncta est,

Et est, nec aliud posse facere dicendus est,
 quàm quod de facto facturus sit. Ad hæc eius
 profana, & impia, & absurdissima dogmata
 aliquo modo stabilienda, hunc cōmentariū
 adfert. Sed vide nunc vt in proximè subse-
 quentibus verbis aliam cantilenam canat;
 quæ astruxerat, destruat; & ipsam liquidam
 atque apertam veritatem profiteatur. Neque
 tamen (inquit) desinit hic aliquid perpetuum,
 quasi necesse sit stare vsque in finem, quos semel
 Deus crexit; sed tantum admonet vt bene speremus,
 iudiciaque nostra in hanc partem inclinent: sicut
 etiam alibi docet, Qui cepit in vobis bonum opus,
 perficiet vsque in finem. Optimè hæc & orthodo-
 xè dicuntur, ipsumque sententiæ Paulinæ
 sensum exprimunt, qui id hoc loco agit, vt
 infirmos in fide suscipiamus, vt fratrem nostrum,
 seruum alienum, non iudicemus, sed Dei iudicio ac
 bonitati eius aut casum aut perseverantiã re-
 linquamus. Sed si hæc vera sunt, vt sunt ve-
 rissima; cur prius negavit Apostolum à Dei
 potentia simpliciter argumentari, videlicet
 posse facere Deum vt perseveret in fide qui
 iam in ea stat, si Deus velit, si Deus hac eum
 gratia donauerit? Cur addit *Dei voluntatem*
cum sua potentia Apostolum hoc loco connectere,
 id est, docere Apostolum, Deū nō solum hoc
 posse præstare, sed & velle? Nō alia de causa
 illa falsa præmisit, quã vt suis antiquis pla-
 citis aliquid consentaneum diceret, quia ex
 abundantia cordis es loquutus. Vt autem illis
 falsis

Caluius
 ex seipso
 refutat.